

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Nummer 19.

15. oktbr. 1941.

13. årgang.

Diotrefes eller en stengt menighetsdør.

I tredje Johannes brev finner vi en meget usympatisk person beskrevet, nemlig *Diotrefes*. Vi merker oss at de første kristne og vitner ikke var redde for å gi visse personer som sto Guds sak imot det rette skuddsmål, men de fortalte om deres karakter og deres gjerninger. Vi husker f. eks. hvordan Paulus skriver til Timoteus om *Kobbersmeden Aleksander* og ber ham ta seg i vare for ham, det er altså ikke baktalelse det å på en saklig måte å advare sine brødre og søstre om personer som skader Guds sak og virksomhet på et sted. Tvertimot så er det både nødvendig og kristelig, da man på den måte kan advare sine brødre og spare dem for å komme ut for ubehageligheter eller bli gjenstand for baktalelse og undergravning og andre enda verre ting. Og sikkerlig fins også idag personer som virker mindre godt og som står både Herren og hans vitner imot, slik som tilfellet var med *Diotrefes*, som vi her skal se litt på. Vi leser så om ham disse ord:

«Jeg har skrevet noe til menigheten! men *Diotrefes*, som gjerne vil være førstemann iblant dem, tar ikke imot oss. Derfor vil jeg, når jeg kommer, minne om hans gjerninger som han gjør, idet han baktaler oss med onde ord! og ikke tilfreds med dette tar han ikke selv mot brødrene, og dem som vil det hindrer han og støter dem ut av menigheten. (3. Johs. 9—10). Vi ser altså av disse ord at denne *Diotrefes* var en temmelig egenrådlig person, ærgjerrig, despotisk og selvrådlig. Riktig en pavetype, en som slett ikke fulgte apostelens ord om ikke å herske over menigheten, men som hersket og det

tilgagns, nektet å ta imot de vitner som han ikke synes om og som han var redd for skulle skade hans posisjon. Han traktet febrilsk etter en øverste stilling, skjønt det er ganske sikkert at slett ikke *Gud* hadde satt ham der, og han slo ubarmhjertig ned på alle som han mente ville gjøre ham rangen stridig. Han gikk omkring med onde ord og baktalelse for å sverte de sanne Herrens vitner og om noen visste dem gjestfrihet så ble de ganske enkelt stødt ut av forsamlingen.

Har vi *Diotrefes* idag? Vi må vel si ja,, *Diotrefes*ånden vil til alle tider gjøre seg gjeldende i Guds menighet, dessverre.

«Herre, gjør dog *Akitofels* råd til dårskap!» Slik ba fordum David, mannen etter Guds hjerte der han flykter for Absalon sin sønn. Han kjente *Akitofels* kløkt og visdom, men han kjente også sin Gud godt nok til å vite at han maktet å avvende fiendens onde planer og gjøre deres kløktig uttenkte råd til dårskap.

Slik ba også den første menighet: «Herre, hold øie med deres trusler og gi din tjener å tale ditt ord med all frimodighet.» Vi trenger å be denne bønn også nå idag. Mektige krefter er igjære fra avgrunnen mot Herrens folk og Guds vitner. Ondskapens hærer samler seg for å ødelegge å forderve de hellige på jord, og ikke bare utenom oss er fienden virksom, men «iblant eder selv, skal der framstå menn som fører forvent tale, ulve som ikke skåner hjerden,» sier Paulus til de troende og menighetens eldste i Efesus. (Ap. 20). Og en for eder innefor murene er verre enn ti utenfor. Det var også

noe av det verste som Paulus var ute for når han traff ut for falske brødre, falske profeter og falske apostler.

Og særlig er det *predikantene*, Herrens salvede, som er skyteskiven for fiendens pileskudd. Det svirret med piler og onde rykter. Mange er det som ønsker å styrte dem ned av pinner for selv å komme opp på den. Det drives med undergravningsarbeid i lønndom, såes ut mistillit og onde mistanker, snakkes og mumles i krokene om det ene og det andre. Herskesjuka og avindsjuka elementer skyr ingen midler for å nå sitt mål. For dem er det jesuistiske ordsprok at: «Hensikten helliger midlet» fullt gyldig. Det har vel ikke noe å si om andre trækkes ned, bare de kommer opp!

Og der de kommer til med sin onde dragsed, der samler de om seg en flokk av misfornøiede som der jo gjerne fins en del av i alle forsamlinger, den «sammenløpne hop,» og så begynner de sin propaganda imot predikanten eller predikantene. De utbasunerer alle hans feil og legger hertil en hel del som han slett ikke har. For slike personer er i alminneligeht ikke så svært nøie om sannheten, bare de kan få melé sin egen kake og tjent sine egne formål. Å, hvor mange herlige redskaper som Gud vitterlig har brukt til velsignelse og sjeles frelse har ikke blitt ut-satt for slike personers skyld må reise fra stedet med mange dype sår og det til tross for at de der trengte ham så sårt og mange solide og trofaste sto på hans side, men de hadde ikke noe å si, for — det var *Diotrefes* som var førstemann og ve dem som mukket når han svinget med pisen.

Er ikke det en skitten og sjofel trafikk, at når et Herrens vitne har blitt kalt til en menighet, (han er sendt av Gud dit og menigheten har kallet ham), han virker også til vel-

(Forts. side 108).

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN
I MISJONENS TJENESTE.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned. Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: «Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.

Takk.

Br. og søster Thoresen ber oss å si alle venner som viste dem oppmerksomhet hjertelig takk.

Det var meget oppmuntrende for for dem å få så mange bevis på sympati og deltakelse.

Trykkfeil

kan nok vanskelig unngås, men det må jo være med måte. Som regel retter vi ikke små og ubetydelige trykkfeil da vi går ut fra at leserne selv klarer den oppgaven. I forrige nr. var det dog noen som vi skal rette nå:

Først var det datoen. Det sto 15. oktober. Skal være 1. oktober. I stykket «På pilgrimsferden» sto at vi besøkte Anders Johansen i Halden. Skal naturligvis være Anders Johnsen.

Tittelen over Josef Ruuds artikkel skulle vært: «Få kjenne ham» og ikke som det sto «Få kjenner ham», enda det siste er nok dessverre alt for sant. Tilsist var det stevnet i Møllergt. 38, Oslo, som fikk unngjelde: Det var blitt til og med søndag 11. november: Skal være søndag 2. november.

Hilsen fra Swaziland.

Vi sendte 2 brever gjennom det Røde kors i juli og septbr. 1940. Igår fikk vi svar på dem begge, dattert 24/2 1941. Brevene var på 25 ord. Jenny Evenstad skriver:

Takk for brev fra tante og dere. Lever godt. Mangler intet. Ber daglig om det samme for dere. Arbeidet går sin gang. 13 døpt igår. Søstrene Hansine og Margit hilser kjære og kjente.

Gjosunds fikk en sønn i august 1940. De innfødte takker

Gud fordi de fikk høre at I lever. De hilser mest fra Jenny.

En hjertelig hilsen til alle bladets lesere fra eders i Kristus bevarte søsken.

Thora og P. A. Evenstad.

En hilsen.

Sender hermed 1 «femmer» til kontingent for bladet som med glede og takk er mottatt regelmessig. Lever av Guds nåde vel. Kommer nettopp fra et misjonsmøte, hvor Herren kveget oss underfullt fra Filip. 4. Igår hadde vi en signet stund på Tuberkulosehjemmet. Reiser om et par dager til Balsfjord for å hilse på vennene der.

På Espenes hadde jeg noen signede dager sammen med br. Wangberg i Misjonsteltet. Tror dette arbeid med teltet har rike muligheter for seg. Med undren så jeg at folket kom til møtene tross travle dager i høyonna. Andre steder ventet de også på teltet. Det synes å være behov for minst et telt til og arbeidere rustet av Herren for denne gjerding. De venner som bærer dette arbeid i offer og bønn vil nok en gang finne rike renter av midlene som er gitt til dette arbeid.

Jeg ble rikt velsignet en dag ved å minnes de ord i Filip. 2, 25: «Eders utsending.» Så likesom for meg de mange som betraktet oss som arbeider her oppe som sine spesielle utsendinger. De er med oss daglig i bønn og deler samfunn med oss i med- og motgang.

Følte derved også bitter bebreidelse mot meg selv fordi jeg så ofte har glømt eller ikke tatt tid til å avgi en liten rapport. Vil prøve å være litt mere aktpågivende heri i den høst og vinter vi går imøte.

Hjertelig takk venner fordi også jeg får være «eders utsending». Et lite pulsslag fra varme, bankende misjonshjerter.

Hilsen med 4. Mosebok 18, 6.

L. Lyngmo, Rossfjord.

En god stund.

Søndag 5. oktober var venner fra «Betel», Skotterud, innbudt til sølvbryllup til broder og søster Anna Schulstad. Mange slektninger og venner var møtt opp for å hedre disse på deres 25 årsdag. Vår gode

venn og musikkleder Alb. Vikar med sine musikkanter åpnet festen med en sang, skrevet for anledningen, hvoretter Vikar leste 128 salme. Siden talte sølvbruden om Herrens nåde gjennom 25 år. Et gripende vitnesbyrd om Herrens trofasthet var dette. Bare godhet og miskunnhet skal etterjage meg i alle mine livs dager, og jeg skal bo i Herrens hus gjennom lange tider. Det var en hyggelig festdag for oss alle. Mest for dem. Det viste seg ved alle gaver og gratulasjoner. Men det gripende og høytidligste av alt var da sølvbrudeparet ble overrakt en stor skinnbibel fra sine 3 sønner. Etter en hyggelig dag reiste vi heim. Må Gud velsigne vår broder og søster i de dager som kommer. Han er igår og idag den samme, ja, til evig tid. Fredshilsen.

Esther og Einar Berger.

På pilgrimsferden.

Søndag 21. september deltok jeg i møte i «Betania», Rygge. Det var åpent og godt å vitne for min del. Så går tiden og vi med den. Møte i Misjonshuset søndag 28. var godt. Mange vitnet om Gud og ånden var virksom. Lørdag var det menighetmøte og også det er av viktighet å komme sammen og samtale om de ting som hører forsamlingen til.

Onsdag 8. oktober begynte oppbyggelseskonferansen i Fredrikstad. Hadde ikke anledning til å være med på velkomstmøtet. Det var riktig godt der hørte jeg. Torsdag kl. 10 samledes de predikende brødre og eldstebrodrer som var framført til samtale. Br. Thor Sørli innledet emne angående våre oppgaver, samarbeid og metoder. Mange brødre deltok i samtalen og det var riktig interessant. Da det antakelig kommer en mere utførlig redegjørelse senere skal intet nevnes her. Møtet på kvelden var godt. Br. Helleland ledet. Thor Sørli, Arnt Andersen og undertegnede talte.

Jeg fikk mitt herberge hos br. Edv. Henriksen og hadde det så godt hos dem. Dessverre måtte jeg heim en tur og fikk bare overvære samtalemøtet på fredag formiddag.

Erobringsånd.

Hele den apostoliske menighets liv og virke tok sikte på et ganske bestemt mål: å erobre så mange sjeler for Herren som mulig. Hverken den enkelte eller menigheten var seg selv nok. En mektig erobringstrang hadde fylt deres hjerter, og når en menighet derfor var dannet, lignet den en hær i felten. Ale krefter ble satt inn for en kraftig offensiv. Resultatet var at stadig nye områder ble lagt inn under innflytelse av Jesu Kristi evangelium. Ingen motgang eller prøvelser, hverken fengsel, pinsel, hån, spott, slag, sult, store personlige ofre eller hva det kunne være, intet kunne stanse dem! De var villig til å gi sine liv for sannheten. Peter og Johannes uttrykker sikkert alle de kristnes følelser, når de sier til det høye råd: «Vi kan ikke la være å tale om hva vi har sett og hørt» (Ap. gj. 4, 20). Det samme gjør sikkert Paulus når han sier: «Ve meg og jeg ikke forkynner evangeliet» (1. Kor. 9, 16). «Kristi kjærlighet tvinger meg» (2. Kor. 5, 14). Da forfølgelsen drev de troende bort fra Jerusalem, dro de omkring og forkynte Herrens ord vidt og bredt. (Ap. gj. 8, 4). Innen kort tid var millioner av sjeler frelst, fra Spania i vest inntil Syria i øst, og nye livskraftige vekkelsesmenigheter var dannet overalt, ferdig til å bringe ilden videre!

Hvilken motsetning finner vi ikke ofte i nåtidens menigheter! De kan knapt stå på egne ben. Mange har mere enn nok med sine egne indre anliggender. Nød for sjelers frelse, angripende kristendom, et uselvsk liv til redning for de døende sjeler omkring oss, hvor sjeldne disse ting er idag! Tiden er opptatt med så mange andre ting: Sport, politikk, lærestrid, ordkrig, ferier o. s. v. o. s. v. *Livet fylles med bagateller, istedenfor å bli fylt med det altoppilukende, ene nødvendige: at sjeler må frelles, for tiden er kort!* Måtte Paulus' utrop i Rom. 11, 14 bli enhver kristens hjertesukk i disse dager: «Om jeg bare kunne vekke mine frender og få frelst noen av dem!»

Fra Fr. Valtons brosjyre: «Menighetsliv blant de første kristne.»

Hvorfor vente?

Hvorfor skal forsoningen alltid komme når mannen er borte — når livet er omme? spør en mann.

Så lenge mennesker lever er man uforsonlige overfor dem. En uoverensstemmelse som kunne bringes ut av verden med et ord, får lov til å pine og plage ikke bare de to mennesker som det direkte gjelder, men ofte også de mennesker som de er knyttet til. I årevis kan sådanne mennesker gå og se skjevt til hverandre. Og et ondt blikk gjør ofte mer ondt en de ondeste ord.

De kjenner begge at det er et galt forhold; de vet godt i sin samvittighet at de burde få talt ut med hverandre; men ingen av dem vil gi seg. Og så får det vonde lov til å vokse seg stort med årene, får lov til å legge menneskers glede øde, får lov til å kaste skygge over dagene som var bestemt til å leves i lys.

I livet er vi hårde og uforsonlige. Men så snart døden har talt sitt ord, er vi rede til forsoning. En sønn eller datter står ved foreldrenes kiste og ønsker så innerlig å måtte få lov til å si bare ett ord ennå til dem som nå er døv og stum — det ene ord: Tilgi!

Mennesker hvis vennskap frøs til døde i en lang, kald vinternatt, står nå og gråter angerens tårer og ønsker at de blott måtte trykke den hånd som nå er kald.

Slik er det. Når mennesker er borte, så er vi rede til å forsone oss med dem. Men det er for sent. Det er i dag det gjelder. Det er i denne stund mens det ennå er tid, at vi skal gå til den andre og rekke ham vennskapshånd, skriver «Notabene» i «Kristelig Dagblad».

For lang og spiss.

En dame kom engang til Spurgeon og beklaget seg under mange sukk og med en høyst bedrøvelig mine over at han hadde vært henne til forargelse for noe. Hun hadde ikke kunnet ha den rette velsignelse av hans preken, så lenge dette stod i veien, og var derfor kommet for å si ham det og håpet at han ville rette på det.

«Ganske visst vil jeg det,» svarte Spurgeon, «så sant det står i min makt. Jeg ber Dem si meg like

fram hva som i den grad har vakt anstøt hos Dem!»

«Ja,» sa damen, «det er Deres hvite halstørkle. Det er alt for langt og passer ikke for en Herrens tjener, som skal være et eksempel for andre i tarvelighet og ydmykhet.»

Spurgeon ble en del overrasket og mente, at det ikke kunne være noen synd å bruke et langt halstørkle, og at hun derfor ikke hadde rett til å forarge seg over det. Men damen løftet sine øyne mot himlen og begynte å holde en lang tale om hovmotets forferdelige synd. — Skulle ikke predikantene være de første til å vise ydmykhet, og skulle de ikke være glad over å bli irettesatt når de syndet? Hun hadde tatt en saks med seg og håpet at hennes kjære forstander ville la henne klippe tørklætet av, så det fikk en for Herrens tjener passende lengde.

«Nå vel,» sa Spurgeon, idet han tok sitt halstørkle av og rakte henne det, «jeg kan bare ikke innse at mitt halstørkle er annerledes enn det skal være, men jeg har ikke det minste imot at De klipper et stykke av det hvis De tror det er for langt.»

Da damen hadde klippet tørklætet i begge ender og med en selvtilfreds mine rakte ham det tilbake, sa Spurgeon:

«Nå, kjære venn, har jeg vist min villighet til å ville rette på det som De fant anstøtelig hos meg. Så håper jeg også at De vil vise meg den samme villighet. De har også noe som er altfor langt og til og med altfor spiss for en ydmyk kristen, og jeg ville gjerne klippe og avrunde det litt, så at det ikke skal være meg til anstøt.»

Damen så noe overrasket ut ved dette. Hun visste ikke av noe som kunne dadles hos henne, men hun svarte bare, at hvis forstanderen kunne vise henne noe som med rette kunne kalles for langt og spiss, måtte han gjerne klippe det.

«Nå vel,» sa Spurgeon, «vil De så ikke gi meg saksen og rekke ut tungen deres. Så lang og spiss en tunge passer ikke for en som kaller seg en kristen.»

Ingen er så fri for fare som Guds lille barneskare, fuglen ei i skjul bak løvet — stjernen ei høyt over støvet.

Diotrefes eller en stengt menighetsdør,

(Forts. fra side 105).

signelse og Gud stadfester ordet med de medfølgende tegn og med sjeles frelse. Det er vitterlig frukter av hans virksomhet skjønt de kanskje ikke er så store og håndpåtakelige som man ønsker.

Imidlertid så er det en flokk misfornøyede i menigheten med en selvbestaltet leder som setter igang en propaganda imot ham for å få ham vekk. De har satt seg som oppgave å få predikanten avgårde med den begrunnelse at han er ferdig der på stedet. Han er ferdig, han har allerede stått for lenge her! påstår de, og så forsøker de å påvirke menigheten til en opinion imot predikanten, stemningen svinger seg og og han må reise, skjønt han selv slett ikke har det klart for seg at hans tid er omme eller har merket at skyen har begynt å lette seg.

Det fins i enkelte forsamlinger en del selvbestaltede ledere (ikke selvskrevne) som samler klikker om sin egen person (partier) og driver propaganda imot predikantens person fordi de selv vil være «slotshøvdinge» og ledere. Dette er åndelige, eller rettere *uåndelige* — småpaver, som søker å bruke en myndighet som hverken Gud eller mennesker har gitt dem. Vi leser jo i Skriften at Gud er den som innsetter: apostler, profeter, evangelister, hyrder og lærere i menigheten, men vi leser ingenting om at *han innsetter paver*, det er foresten også helt overflødig, *for de innsetter seg selv.*

Imidlertid så skulle man i menigheten vokte seg vel for *herskesjuke* elementer og ikke la dem få slippe til i ledelsen, for jeg holder for at det må være Gud som i første hånd innsetter og beskikker til oppsynsmenn i menigheten og det er ikke som regel de som mener seg selv å være skikket til det.

Men det blir den som eier menighetens kjærlighet og tillit, åndelige menn fulle av ånd og visdom. Menigheten bør selv utvelge sine tillitsmenn og det uten noen propaganda for enkelte personer, der bør i den måte utvises stor forsiktighet og omhu, for feiltagelser her kan ha skjebnesvangre følger. Vi skal huske at de får makt og innflytelse lagt i sine hender — som regel står de

jo også for livstid og det gjelder å få menn som har hjorden på hjertet og som makter å vokte den for ulvens angrep og lede hjorden til Guds grønne beitesmarker.

(Forts.)

Alle ting.

(Rom. 8, 28).

Hvor meget er det ikke, som moter Guds små pilgrimsvandrere her i utlendingens land, der vi vandrer framat og oppat mot vårt rette heim og vi nærmer oss strandbredden over på den andre stranden, der hvor ingen synd er mer og hvor aldri noe mere kan engste våre hjerter. Hvor meget har ikke ditt øye blevet vitne til under vandringen? Hvor mangen gang har du ikke sukket: Hvorfor det og hvorfor det? Og du har stillet fram det ene «OM» og det annet «MEN», når veien har blitt knudret og tornene har æt seg inn i ditt kjød. Hvor mangen gang har du ikke vært nær ved å oppgi det hele? Just da, når du likesom kjente deg innsatt i det himmelske og du priste Gud ved Jesus Kristus, du var så lykkelig og glad og du var som fullt utfriet fra jordlivets møye og strid, du jubilerte over seieren, som du just ved Guds nåde i kraft av Lammets blod var kommen i besiddelse av. Du var så glad og hvem skulle kunne få deg til noe annet enn glede deg? Hvem skulle hindre deg i løpet og gi deg sorg? HVEM?

En hånd griper deg. Du føres ned fra din opphøyede stilling på Tabor. Veien går ned i dalen. Solen er dekket av skyer. Mørket har likesom grepet deg. Det er kommet over deg noe, som du ikke kan forstå, som om der var hendt deg noe fremmed. Du føres inn i smelteovndigelen? Kan hende inn i ildovnen? Kanskje det er løvekulen du betreder? Nei! sier du. Jeg kjenner noe som smerter meg mer enn alt dette, og det er? Mine egne har reist seg mot meg og mine brødre tror ikke på meg og de som bærer Herrens kar fornekter det gamle evangeliet som har gjort meg levende der jeg var død. Som har åpnet mine øyne og gitt mine ben kraft til å gå med. Disse som preker et evangelium om kraft for kroppen og sjelen, de ringeakter Guds nåde når den åpenbares i kraft. Dette er veien, vandrer

på den: Har de forfulgt meg. «SÅ SKAL DE» forfølge eder. Kjære prøvede jel! Broder og søster. Vi vet, at «ALLE TING» tjener dem til gode som elsker Gud, dem som etter hans råd er kallede.» Derfor vil vi utbryte: «Salig er den mann, som holder ut i fristelsen, ti når han har stått sin prøve, skal han få Livsens Krone, som Gud har lovet dem, der elsker ham.»

(«Den Klare Morgenstjerne».)

„Misjonsopprustning“.

Det norske Misjonsselskap holdt rådsmøte i Drammen 3. og 4. sept. I en hilsen til misjonsvennene fra motet heter det bl. a.:

«Vi er forvisset om at dørene til misjonsmarkene vil åpnes igjen — i Herrens time. Når det skjer, vil situasjonen stille overordentlige krav til oss. Derfor kaller denne tid oss til en kraftig misjonsopprustning. — Misjonen er Herrens sak, ikke vår. Og Herrens sak skal føres fram til seier. Vi må derfor ikke gå trott, men fortsette arbeidet i troskap — inntil Herren kommer.

Sykkel.

En av de predikende brødre i Nord-Norge trenger absolutt en sykkel. Er det noen som har en brukt sykkel som er i god stand å selge? Gi opplysning om pris m. m. til undertegnede. Husk! Det er Guds sak det gjelder.

G. Iversen.

Postboks 52, Sarpsborg.

Stevne.

Menigheten i Møllergt. 38, Oslo avholder i år som vanlig *Bededagsstevne*.

Begynner torsdag 30. oktober til og med søndag 2. november. Flere Herrens vitner deltar. Velkommen!

For forsamlingen:
Daniel Nilsen.

Jeg had for dagen, lefongen.

— Kan sjukehuset ditt arbeide telefonen.

men hun

— Jeg svarte jeg meg istar

Anna, barneåren huset noe var ikke s ne, skjønt dersøkelse naturligv at den k skulle bli

For en men med

på sjuke

— Når sengen m

kjenner

Vi had kert ville opp igje

annet.

Jeg gj til sjuke

var jeg d i et enke

så jeg a kring ses

dette be hennes r

treutt, netter.

som i d sengen,

smiler, n taler hu hun ord

— Je